

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. S.**, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích**, sídlem Lidická 11, České Budějovice, **za účasti:** RNDr. J. S., PhD., zastoupený JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem, sídlem 9. května 1282/6, Tábor, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. dubna 2021 č. j. ZKI CB-O-4/98/2021-4, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. srpna 2021 č. j. 57 A 16/2021 - 95,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti žalobce a osoby zúčastněné na řízení **se z a m í t a j í**.
- II.** Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Sporná situace vznikla v souvislosti s obnovou katastrálního operátu v katastrálním území L., obec Ch., okres Tábor. Žalobce i osoba zúčastněná na řízení (dále jen „osoba zúčastněná“) po zveřejnění obnoveného katastrálního operátu namítali, že u jejich parcely č. XA v k. ú. L. byl druh pozemku již v pozemkových knihách uváděn jako louž nebo vodní plocha (rybníček); jako současní vlastníci i jejich právní předchůdci měli

rozumný důvod domnívat se, že parcela č. XA je z převážné části totožná s existujícím rybníčkem a že jim patří. Avšak faktické zaměření tomu neodpovídá. Část vodní plochy totiž byla zahrnuta do nově vytvořené parcely č. XB, která však jako vodní plocha nikdy vedena nebyla. V námitkách zároveň zazněly obavy, že pracovníci katastrálního úřadu nepostupovali v souladu se zákonem a že katastrální úřad měnil existující stav podle zjevně chybné katastrální mapy. Žalobce i osoba zúčastněná proto navrhli přezkoumání výsledků obnovy katastrálního operátu a opravu katastrální mapy tak, aby byly vytyčeny faktické hranice rybníčku a pozemek byl takto zanesen do katastrální mapy.

[2] Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště Tábor (dále jen „katastrální úřad“) námitkám nejprve rozhodnutím ze dne 19. srpna 2020 sp. zn. OR-305/2020-308 nevyhověl, avšak jeho rozhodnutí zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 27. října 2020 č. j. ZKI CB-O-24/510/2020-4. Katastrální úřad následně dne 26. ledna 2021 vydal pod sp. zn. OR-305/2020-303 nové rozhodnutí, v němž obnovil geometrické a polohové určení hranic parcely č. XA a sousedních parcel č. XC, XD, XE, XB a XF podle původního zobrazení hranice v mapě platné před obnovou katastrálního operátu. Za tím účelem katastrální úřad vyhotovil neměřický záznam č. 108.

[3] Poslední rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. Konstatoval, že pozemek parc. č. XA neodpovídal svému obrazu v tehdy platné mapě, a proto komise pro zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu ustavená dle § 42 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), se souhlasem všech dotčených vlastníků zakreslila parcelu č. XA západněji od původního zákresu a rybníček rozdělila do dvou parcel. K námitkám žalobce a osoby zúčastněné potom byly hranice pozemků navráceny do stavu před obnovou katastrálního operátu. Pokud si žalobce a osoba zúčastněná jsou vědomi svého vlastnického práva k celému rybníčku na návsí, jak uvedli v odvolání, není zřejmé, proč odsouhlasili hranici vyšetřenou při zjišťování hranic, resp. rozdělení rybníčku do dvou parcel. Z žádné části elaborátu přitom nebylo dle žalovaného zřejmé, že žalobce a osoba zúčastněná deklarovali vlastnictví celého rybníčku, jeho užívání už jejich předky a požadavek na zaměření celého rybníčku do jedné parcely. Takovou informaci neuvedli ani v námitce, kterou požadovali prošetření postupu katastrálního úřadu při mapování. Parcela č. XA tudíž bude evidována dle neměřického záznamu č. 108 s body převzatými z předchozí katastrální mapy, přičemž dle žalovaného lze body zpřesnit na podkladu geometrického plánu a souhlasného prohlášení vlastníků. Pokud ke shodě na průběhu vlastnické hranice nedojde, může rozhodnout jedině soud v občanskoprávním řízení, neboť katastrální úřad je pouze úřadem evidenčním. Na závěr žalovaný odmítl, že by rozhodnutí katastrálního úřadu bylo vnitřně rozporné a nicotné.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že rozhodnutí katastrálního úřadu není nicotné pro vnitřní rozpor, neboť katastrální úřad vyhověl námitkám žalobce a navrátil hranice pozemku parc. č. XG do jejich původního zobrazení v mapě platné před obnovou katastrálního operátu. Na zákonnosti rozhodnutí katastrálního úřadu dle krajského soudu nemění nic ani to, že byla ze sousedního pozemku parc. č. XF ve vlastnictví obce L. oddělena nová parcela č. XB, která je zcela tvořena návesním rybníčkem. Krajský soud dále konstatoval,

pokračování

že žalobce, osoba zúčastněná ani jejich zmocněnkyně nenamítali, že nebyli dostatečně srozuměni se skutečným průběhem vyšetřené hranice, nýbrž svými podpisy na soupisech nemovitostí č. 86 a 93 projevili souhlas se zjištěným průběhem hranice a jejím označením v terénu. Ze spisu dle krajského soudu rovněž nevyplývá, že by byly lomové body vlastnické hranice č. 86-61 a č. 86-62 určeny protiprávní cestou nebo že by vyměřovací komise před zmocněnkyní žalobce a osoby zúčastněné záměrně zatajovala část prováděného vyměřování. Naopak, zejména ze soupisu nemovitostí č. 86 se podává, že ke dni 24. května 2018 byly hranice zájmových pozemků vyšetřeny zákonným způsobem a dotčení vlastníci takto vyšetřené hranice podepsali. Krajský soud zároveň uvedl, že má za to, že postupem správních orgánů nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce ani osoby zúčastněné. Katastrální úřad totiž svým rozhodnutím a neměřickým záznamem č. 108 obnovil průběh hranice parcely č. XA a sousedních parcel dle původní katastrální mapy. Nedošlo tedy ke změně polohového určení parcely v neprospěch žalobce a osoby zúčastněné ani k zásahu do jejich vlastnického práva. Krajský soud uzavřel, že z obsahu spisu nevyplývá, že by předmětem vlastnictví žalobce a osoby zúčastněné měl být celý rybníček. Daná skutečnost navíc nebyla a ani nemohla být v katastrálním řízení prokazována, jelikož se jedná o soukromoprávní záležitost, k jejímuž řešení je příslušný obecný občanskoprávní soud.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce [dále též „stěžovatel a)“] i osoba zúčastněná [dále též „stěžovatel b)“] podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnosti. Stěžovatel a) namítal, že je spoluvlastníkem rybníčku, který se nachází vedle návsi v L. a je fakticky totožný s pozemkem parc. č. XA, jehož hranice jsou v katastrální mapě chybně vyznačeny. Podle stěžovatele a) se v dané lokalitě žádná jiná vodní plocha nenachází a nenacházela, přičemž nikdo jiný (až do nového mapování) u návsi v L. žádný rybníček ani jinou vodní plochu nevlastnil. Zakreslení parcely č. XA tak, že se nachází na stráni nad fakticky existujícím rybníčkem, a vytvoření nové parcely (vodní plochy) na místě rybníčku pro obec Ch. je dle stěžovatele a) jednoznačně nesprávné, odporující zdravému rozumu i platné právní úpravě. Takový postup se tudíž dle stěžovatele a) blíží protiústavně provedenému vyvlastnění.

[6] Stěžovatel a) dále namítal, že rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 26. ledna 2021 sp. zn. OR-305/2020-308 je nicotné pro zjevný vnitřní rozpor podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož katastrální úřad sice námitkám vyhověl, ale zároveň rozhodl v zásadním rozporu s tím, co se v námitkách žádalo. Závěr krajského soudu, že toto rozhodnutí není vnitřně rozporné, spočívá dle stěžovatele a) na nesprávném právním posouzení a je neuspokojivě odůvodněn. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřoval stěžovatel a) v tom, že krajský soud sice citoval relevantní rozsudky Nejvyššího správního soudu, avšak citovanými závěry se neřídil, jelikož odvolací orgán v případě stěžovatele a) některé námitky úplně ignoroval.

[7] Evidence pozemku parc. č. XA jako „vodní plochy“, ačkoliv je ve skutečnosti na stráni a zvýšeném břehu vedle rybníčku, přičemž rybníček má patřit obci, která v daných místech nikdy žádnou plochu nevlastnila, je dle stěžovatele a) v rozporu s požadavkem na šetření práv nabytých v dobé víře (§ 2 odst. 3 správního řádu) a také

v rozporu s katastrálním zákonem a vyhláškou č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), neboť smyslem obnovy katastrálního operátu novým mapováním je podle stěžovatele a) oprava nepřesných katastrálních map dle skutečnosti, a nikoliv deformování skutečnosti dle chybných katastrálních map. Zároveň nelze evidovat vodní plochu tam, kde žádná vodní plocha není. Převzetí dosavadní katastrální mapy potom bylo dle stěžovatele možné pouze za situace, pokud by bylo na hranice nahlíženo jako na sporné dle § 42 odst. 4 katastrálního zákona, neboť vlastníci pozemku parc. č. XA nikdy žádným způsobem katastrálnímu úřadu převzetí hranice podle staré katastrální mapy neodsouhlasili. Převzetí dosavadní katastrální mapy s odkazem na § 50 odst. 3 katastrální vyhlášky nebylo namístě, protože se týká pozemků s trvale vyznačenou vlastnickou hranicí.

[8] Tvzení krajského soudu, že stěžovatelé a jejich zmocněnkyně projevili podpisy na soupisech nemovitostí č. 86 a 93 souhlas se zjištěným průběhem hranice a jejím označením v terénu, je podle stěžovatele a) z významné části nepravdivé, nemá oporu v provedeném dokazování a navíc je také samo o sobě značně nelogické, protože se dovolává údajného souhlasu se zjištěným průběhem hranic ve dvou dokumentech, z nichž každý říká o geometrickém a polohovém určení pozemku parc. č. XA něco jiného. Vycházet ze souhlasu se soupisem nemovitostí č. 93 dle stěžovatele a) dále není možné z důvodu, že se orgány dovolávají souhlasu s něčím, co samy označily za protiprávní (původně zamýšlená oprava katastrální mapy), a že souhlas byl udělen k něčemu jinému než k převzetí dosavadního vymezení parcely č. XA. K soupisům nemovitostí stěžovatel a) dále uvedl, že krajský soud ponechal bez povšimnutí rozpor mezi soupisy nemovitostí č. 86 a 93, že se soupis nemovitostí č. 86 týká vytyčení hranice pozemkových úprav, tedy jen malé části hranice parcely č. XA, a že nebyl respektován § 3 správního řádu, protože ani stěžovatel a), ani jeho zmocněnkyně nedali souhlas s vytyčením hranic parcely č. XA, takže soupis nemovitostí č. 86 neodpovídá skutečnosti. Stěžovatel a) napadl také konkrétní podobu soupisu nemovitostí č. 86 v tom smyslu, že názor správních orgánů a krajského soudu, že se souhlas (podpis) zmocněné osoby týká nejen dvou na soupisu výslovně uvedených bodů nesouvisejících s parcelou č. XA, nýbrž také dalších nemovitostí, jež jsou na soupisu bez dalšího uvedeny, je zcela zjevně mylný.

[9] Stěžovatel b) ve své kasační stížnosti zrekapituloval námitky uvedené už ve stížnosti stěžovatele a). Namítal tak vnitřní rozpor a nepřezkoumatelnost rozhodnutí katastrálního úřadu a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu způsobenou tím, že krajský soud sice citoval judikaturu k přezkoumatelnosti rozhodnutí, avšak při přezkumu rozhodnutí žalovaného se jí neřídil. Dále stěžovatel b) argumentoval, že správní orgány nešetřily práva nabytá v dobré víře a že postupovaly v rozporu s katastrálním zákonem a katastrální vyhláškou, jelikož upravily skutečnost podle chybného katastrálního mapování. Dosavadní katastrální mapu potom bylo dle stěžovatele b) možné převzít jenom tedy, pokud by bylo na hranice parcely č. XA nahlíženo jako na sporné. Dosavadní katastrální mapa proto byla převzata v rozporu s § 42 odst. 4 katastrálního zákona a § 50 odst. 3 katastrální vyhlášky. Stejně jako stěžovatel a) i stěžovatel b) zpochybnil soupisy nemovitostí č. 86 a 93. Dle jeho názoru nemá závěr, že stěžovatelé a jejich zmocněnkyně projevili souhlas se zjištěným průběhem hranice a jejím označením v terénu, oporu v provedeném dokazování, přičemž oba soupisy si vzájemně odporují. Zmocněnkyně stěžovatele b) zároveň nebyla informována o tom, že při jednání ohledně soupisu nemovitostí č. 86 má proběhnout též

pokračování

zjišťování hranic parcely č. XA, a svůj souhlas se zjišťováním žádným způsobem implicitně nevyjádřila. Dle stěžovatele b) byl soupis pořizován pouze formálně a jeho zmocněnkyni nevysvětlili, o jaké úkony, popř. s jakým právním dosahem se při něm jedná. Nevěrohodnost soupisu nemovitostí č. 86 má plynout rovněž z toho, že jeho úvodní část je datována dnem 3. července 2018, zatímco podpis zmocněné osoby na další listině dnem 25. dubna 2018.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že je přesvědčen, že jsou jeho rozhodnutí i rozhodnutí katastrálního úřadu řádně a srozumitelně odůvodněna a podepřena obsahem správních spisů. Vzhledem k podobnosti kasačních stížností a žaloby podané ke krajskému soudu se žalovaný především odkázal na svá vyjádření zasílaná krajskému soudu. Nad rámec uvedeného doplnil, že oproti velikosti a tvaru parcely č. XA je rybníček v terénu v podstatně větším rozsahu a v jiném tvaru. Nové parcelní č. XB potom vzniklo z důvodu přesahu rybníčku do parcelního č. XF, a to za účelem správné evidence druhu pozemku. Katastrální úřad ani žalovaný přitom nemají žádnou listinu prokazující vlastnictví stěžovatelů ve vztahu k parcele č. XB nebo původní č. XF. Sporná hranice dle žalovaného vyznačena být nemůže, neboť v elaborátu zjišťování hranic není dokumentován rozpor v tvrzení vlastníků na průběhu hranice pozemku (v terénu se nenacházejí hranice dvě a více). Naopak se vlastníci dohodli nejen na pochybném průběhu hranice, dokonce svou dohodu „povýšili“ na vkladovou listinu (*de facto* směnnou smlouvu). Z tohoto důvodu došlo k převzetí hranice z dosavadního operátu (§ 50 odst. 3 katastrální vyhlášky), přičemž takové převzetí nevyžaduje souhlas a za normálních okolností se pouze poznamená do soupisu nemovitostí a dá se na vědomí vlastníkov. Zjišťování průběhu hranic dle žalovaného provádí komise za účasti vlastníků (§ 42 odst. 1 katastrálního zákona). Souhlas vlastníka je však vyžadován pouze ke změně zákresu v mapě, který je však možný pouze za nezměněné hranice pozemku, což tomuto případu neodpovídá.

[11] Stěžovatel a) reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž uvedl, že žalovaný zužuje a zkresluje předmět řízení, pokud uvádí, že předmětem řízení je pouze evidence vlastníka k parcele č. XB. Dále se dle stěžovatele a) žalovaný vyhýbá konstatování, že orgány katastru nesporně mají listiny, v nichž byla parcela č. XA označena jako rybníček a později jako vodní plocha. Stěžovatel a) též odmítl, že by kdy jednal s jakýmkoliv zástupcem obce o změně či opravě hranic parcely č. XA. Dále uvedl, že mohl jen těžko vzniknout nějaký elaborát, v němž by byl zachycen spor dotčených vlastníků, pokud se správní orgány rozhodly neprovádět zaměřování původních hranic parcely č. XA před jejich převzetím. Stěžovatel a) též zopakoval své výhrady vůči soupisu nemovitostí č. 86 a zdůraznil, že komise část vyměřování protiprávně zatajila před jeho zmocněnkyní, které tak byla upřena možnost se na místě vyjádřit.

[12] Nejvyšší správní soud zaslal repliku stěžovatele a) žalovanému a stěžovateli b) na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti posoudil a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[14] Na úvod stěžovatelé namítají vnitřní rozpornost rozhodnutí katastrálního úřadu, jímž vyhověl uplatněným námitkám a navrátil grafické zobrazení parcely č. XA do stavu před obnovou katastrálního operátu. Rozpor má konkrétně spočívat v tom, že katastrální úřad námitkám vyhověl, ale neřídil se tím, co v nich bylo požadováno. Taková situace však nenastala – podstatou námitek a návrhů stěžovatelů bylo, aby katastrální úřad přezkoumal výsledky obnovy katastrálního operátu a opravil katastrální mapu. Přesně takové kroky katastrální úřad učinil. To, že nemohl současně vyhovět požadavku stěžovatelů, aby hranice pozemku parc. č. XA byly v katastrální mapě vyznačeny jinak, v hranicích stávající vodní plochy, nelze označit jako vnitřní rozpornost rozhodnutí způsobující jeho nicotnost. Stěžovatelé se v této části námitek jednoduše domáhali něčeho, co právní předpisy neumožňují (zejména viz § 50 odst. 3 katastrální vyhlášky). Tento závěr katastrální úřad a pak i žalovaný podrobně a srozumitelně zdůvodnili, přičemž vysvětlili i to, proč nelze hranice parcely č. XA v katastrální mapě překreslit tak, aby do ní spadl celý návesní rybníček. To, že se stěžovatelé a jejich právní předchůdci domnívali, že pozemek parc. č. XA, jak byl dosud a nyní stále je v katastru evidován, je totožný s plochou existujícího rybníčku, ještě neznamena, že tomu tak bylo i ve skutečnosti a že lze jen na základě jejich tvrzení a požadavků posouvat hranice pozemků, resp. parcel vyznačených v katastrální mapě.

[15] Pokud jde přímo o námitku nicotnosti, už krajský soud odkázal na zcela relevantní závěry Nejvyššího správního soudu, dle nichž nicotnost rozhodnutí zakládají ty nejzásadnější, nejtěžší a zároveň nezhojitelné vady, které zapříčiňují, že již vůbec nelze hovořit o správním aktu. Například se může jednat o absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2008 č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS, a usnesení téhož senátu ze dne 12. března 2013 č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2837/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud připouští, že krajský soud na tuto námitku stěžovatelů neodpověděl přímočaře, nicméně s jeho závěrem, že rozhodnutí nejsou vnitřně rozporná, a tudíž nicotná, se zcela ztotožňuje. Kasační námitky v tomto směru jsou tudíž liché.

[16] Nedůvodné jsou rovněž námitky, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Krajský soud citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že správní orgány nemusejí reagovat na každou námitku účastníka řízení, ale mohou zaujmout odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami vypořádají minimálně implicitně. Podstatné je, aby se správní orgán (a následně správní soud)

pokračování

vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2015 č. j. 6 As 152/2014 - 78). Dle stěžovatelů z popsanych závěrů nelze vyjít, neboť žalovaný jejich odvolací námitky vysloveně ignoroval. Nejvyšší správní soud však souhlasí s tím, co vyplývá z rozsudku krajského soudu, a sice že žalovaný vypořádal všechny základní námitky stěžovatelů, přičemž svůj názor dostatečně odůvodnil. Zároveň je zřejmé, z čeho krajský soud při hodnocení žalobních námitek vyšel a jaký je jeho závěr – krajský soud tedy přezkoumatelným způsobem vyložil, jak a proč ve věci rozhodl. Pouhý nesouhlas stěžovatelů s posouzením krajského soudu nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá.

[17] Stěžejní námitka stěžovatelů, od níž se odvíjejí veškeré další námitky, spočívá v tom, že jimi vlastněný pozemek parc. č. XA je v katastrální mapě špatně evidován, neboť má zahrnovat celý návesní rybníček. Ten však většinově spadá do pozemku parc. č. XB, jenž vznikl oddělením od pozemku parc. č. XF. Nejvyšší správní soud k tomu považuje za podstatné zdůraznit, že katastrální úřad vymezení hranic a umístění pozemku parc. č. XA nijak neměnil. Ve spisu jsou založeny mj. historické dokumenty a mapy, z nichž zřetelně vyplývá, že parcela č. XA po posledním rozhodnutí katastrálního úřadu odpovídá jejímu zaznamenání už v reambulovaném stabilním katastru z roku 1876. Posunutí (překreslení) hranic pozemku by nastalo, pokud by do katastrální mapy byla zanesena změna vycházející z procesu obnovy katastrálního operátu. Tato změna však byla zrušena k námitkám stěžovatelů a průběh hranic se na základě neměřického záznamu č. 108 vrátil do původního stavu. Lze si proto jen stěží představit, že zachování *statu quo* zasáhlo do veřejných subjektivních práv stěžovatelů, jak uvedl už krajský soud.

[18] Nejvyšší správní soud považuje rovněž za podstatné podotknout, že předmětem vlastnického práva (ať už kohokoliv) není samotný rybníček, nýbrž jednotlivé pozemky (evidované v katastru nemovitostí jako parcely), na nichž se vodní plocha v podobě rybníčku nachází. Sporná otázka se tudíž netýká až tak vlastnictví rybníčku jako vlastnictví pozemků vymezených parc. č. XA a XB, na nichž se rybníček nachází.

[19] Pokud tedy stěžovatelé brojí proti zásahu do vlastnického práva, který měl nastat rozporem mezi tím, co dle svého přesvědčení skutečně vlastní (rybníček), a tím, jak je pozemek parc. č. XA zakreslen v katastru, jde ve své podstatě o spor o vlastnické právo k pozemku parc. č. XB, na němž se rybníček většinově nachází. Je přitom s podivem, že stěžovatelé situaci řeší až v souvislosti s obnovou katastrálního operátu. Tvrzený rozpor totiž zjevně existuje již desítky let, takže existoval už v roce 1975, kdy pozemek parc. č. XA nabyli právní předchůdci stěžovatelů, i v roce 2013, kdy stěžovatelé nabyli pozemek darem od svých rodičů. Bylo tudíž jen na stěžovatelích, aby dbali svých práv, v duchu klasické římskoprávní zásady, že zákony (práva) jsou psány jen pro bdělé (*vigilantibus iura scripta sunt*). Musí tak činit prostředky k tomu určenými, a nikoliv v rámci obnovy katastrálního operátu, jež sestává pouze z úkonů evidenčního a technického rázu a nesměruje ke změně právních vztahů. Nesouhlasí-li stěžovatelé s průběhem hranic vyplývajícím z katastrálních map, tj. nesouhlasí-li s rozsahem svého vlastnického práva, mohou se určení průběhu hranic domáhat u obecného soudu v občanskoprávním řízení. V řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu takové nároky s úspěchem vznášet nelze (viz usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 15. června 2005 č. j. Konf 90/2004-12, č. 695/2005 Sb.

NSS, a na něj navazující aktuální rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2020 č. j. 1 As 401/2019 - 23 nebo ze dne 15. ledna 2021 č. j. 5 As 264/2019 - 24). Fakt, že se v tomto rozsahu jedná o soukromoprávní záležitost, stěžovatelům přitom sdělovaly už správní orgány i krajský soud.

[20] Uvedené potom nutně předznamenává osud dalších námitek stěžovatelů, neboť z jejich kasačních stížností a procesního postupu celkově vyplývá, že jejich cílem je dosáhnout toho, aby katastrální mapa odrážela jejich přesvědčení, že vlastní celý rybníček, tedy nejen pozemek parc. č. XA, nýbrž také pozemek parc. č. XB, případně pozemek zobrazený v katastrální mapě jako nová parcela v ploše rybníčku v terénu. Takového výsledku však v současném řízení dosáhnout nelze, neboť správním orgánům ani správním soudům, jak je uvedeno výše, nepřísluší rozhodovat o těchto otázkách soukromého práva.

[21] Námitka rozporu s požadavkem na šetření práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu) stěžovatelé opírají o to, že obec Ch. v daném místě nikdy žádnou (vodní) plochu nevlastnila. Takové tvrzení je však zavádějící, neboť obec byla vlastníkem sousedního pozemku parc. č. XF, z nějž vznikl oddělením pozemek parc. č. XB. Na základě doporučení odboru životního prostředí Městského úřadu Tábor potom byl u pozemků parc. č. XA a XB sjednocen druh pozemku na vodní plochu a způsob využití na plochu zamokřenou – původní způsob využití pozemku parc. č. XF totiž neodpovídal tomu, že se z velké části jedná o terénní prohlubeň zaplavenou vodou (rybníček). Došlo tak pouze k tomu, že byly záznamy upraveny, aby lépe odpovídaly skutečnosti, což je mj. také cílem obnovy katastrálního operátu. Obci tedy nebyl nově „přidělen“ pozemek, který snad měl být ve vlastnictví stěžovatelů, jak vyznívá z jejich námitek, nýbrž došlo k pouhé úpravě v evidenci. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud v daném kontextu chybně uvádí, že uvedené okolní pozemky má vlastnit obec L., což je zjevný omyl (L. je katastrální území v obci Ch.), avšak bez vlivu na správnost rozsudku krajského soudu.

[22] Postup správních orgánů a krajského soudu nebyl v rozporu ani s katastrálním zákonem a katastrální vyhláškou. Katastrální zákon v § 42 odst. 1 stanoví, že zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu novým mapováním se provádí podle skutečného stavu v terénu. Katastrální vyhláška k tomu blíže uvádí, že podkladem pro zjišťování hranic je dosavadní katastrální operát a operáty dřívějších pozemkových evidencí (§ 49 odst. 1 katastrální vyhlášky) a že se vyšetřovaný skutečný průběh hranice v terénu porovnává s jejím zobrazením v katastrální mapě nebo v mapě dřívější pozemkové evidence (§ 50 odst. 1 katastrální vyhlášky). V nyní projednávané věci byly hranice pozemku parc. č. XA v terénu se souhlasem stěžovatelů vyšetřeny a zapracovány do obnoveného katastrálního operátu. Upravené hranice potom katastrální úřad k námitkám stěžovatelů a po zrušovacím rozhodnutí žalovaného navrátil do původního stavu. Katastrální úřad a žalovaný přitom vycházeli také z celé řady historických map a dalších katastrálních dokumentů, což podrobně zdůvodnili. Správní orgány při svém postupu tudíž dbaly na relevantní právní úpravu i všechny potřebné souvislosti.

[23] Správní orgány vzaly v úvahu také soupisy nemovitostí č. 86 a 93, vůči nimž stěžovatelé brojí. Pokud krajský soud uvedl, že stěžovatelé a jejich zmocněnkyně svými podpisy na soupisech nemovitostí projevíli souhlas se zjištěným průběhem hranice a jejím označením v terénu, nijak tím nezpochybňuje, že v soupisu nemovitostí č. 93 jsou

pokračování

naznačeny opravy hranic pozemku parc. č. XA, čímž se liší od soupisu nemovitostí č. 86. Krajský soud pouze konstatuje fakt, že stěžovatelé, resp. jejich zmocněnkyně soupisy spolu s vyšetřenými hranicemi bez výhrad odsouhlasili a podepsali. To spolu se souvisejícími postupy správních orgánů a tím, že dotčené osoby nenamítaly, že nebyly dostatečně srozuměny se skutečným průběhem vyšetřené hranice, znamená, že si musely být vědomy průběhu hranice v terénu ve vztahu k jejímu grafickému zobrazení v katastrální mapě. S takovým hodnocením soupisů se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a dodává, že takovému hodnocení není nijak na překážku, že se soupis nemovitostí č. 86 vztahuje ke dříve provedeným komplexním pozemkovým úpravám, zatímco soupis nemovitostí č. 93 už přímo k obnově katastrálního operátu. Využití výsledků komplexních pozemkových úprav při obnově katastrálního operátu totiž výslovně předpokládá § 44 katastrálního zákona.

[24] Soupis nemovitostí č. 86 se konkrétně týká hranice pozemku parc. č. XA vymezené lomovými body č. 86-61 a 86-62, jimiž je daná hranice určena také v neměřickém záznamu č. 108. Ze strany 4 soupisu nemovitostí č. 86 je přitom zcela zjevné, že zmocněnkyně stěžovatelů odsouhlasila zjištěný průběh a označení hranic v terénu také u pozemku parc. č. XA, a to dne 25. dubna 2018. Z připojených plných mocí je dále zřejmé, že zmocněnkyně byla oprávněna oba stěžovatele zastupovat při zjišťování průběhu hranic v rámci komplexních pozemkových úprav u všech nemovitostí, jež stěžovatelé v katastrálním území L. vlastní, tedy také ve vztahu k pozemku parc. č. XA. Ze soupisu zároveň neplyne žádná pochybnost o tom, že by oprávněné osoby nebyly k šetření řádně pozvány či že by jim bylo cokoli zatajováno, případně bráněno v účasti při šetření. Nejvyšší správní soud k tomu rovněž poznamenává, že dle § 42 odst. 6 katastrálního zákona není nepřítomnost vlastníka a jiného oprávněného při zjišťování hranic na překážku využití výsledků zjišťování hranic k vyhotovení nových souborů geodetických a popisných informací. Věrohodnost soupisu nenarušuje ani to, že úvodní list je datován dnem 3. července 2018, tedy více než dva měsíce po podpisu zmocněnkyně. Jedná se totiž o datum kompletní soupisu a jeho potvrzení komisí, čemuž nijak neodporuje to, že terénní šetření a podepisování oprávněnými osobami proběhlo už 25. dubna 2018. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud krajský soud pracuje s datem 24. května (24. 5.), jde o zjevnou záměnu číslic 4 a 5 vzniklou chybou při přepisu, neboť správné datum zní 25. dubna (25. 4.). Tento omyl však nemá na správnost rozsudku krajského soudu žádný vliv.

[25] Navíc, vzhledem k tomu, že hranice pozemku parc. č. XA vymezená lomovými body č. 86-61 a 86-62 je také hranicí na obvodu pozemkových úprav, neměla být v rámci obnovy katastrálního operátu znovu vyšetřována (§ 50 odst. 1 katastrální vyhlášky *in fine*). Nezohlednění již vyšetřených lomových bodů vytkl katastrálnímu úřadu také žalovaný ve svém prvním zrušujícím rozhodnutí. Katastrální úřad následně vyšel ve svém dalším rozhodnutí a v připojeném neměřickém záznamu č. 108 z původních lomových bodů č. 86-61 a 86-62. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v rozhodnutí potvrzeném žalovaným postupoval katastrální úřad tak, jak měl postupovat již na začátku, jelikož řádně zohlednil výsledky komplexních pozemkových úprav patrné ze soupisu nemovitostí č. 86.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce ani osoba zúčastněná neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu